

Popiežiaus Pranciškaus žinia 57-ajai Pasaulinei maldos už pašaukimus dienos proga, kuri šiais metais minima gegužės 3 d.

Pašaukimo žodžiai

Brangūs broliai ir seserys! Praėjusių metų rugpjūčio 4 -ąją, minint 160-ąsias šventojo Arso Klebono mirties metines, kreipiausi laišku į kunigus, kasdien atiduodančius savo gyvenimą Viešpaties skirtam pašaukimui tarnauti Dievo tautai.

Ta proga parinkau keturis raktinius žodžius – kančia, dėkingumas, drąsa ir šlovinimas – dėkodamas kunigams ir norėdamas palaikyti jų tarnystę. Manau, kad šiandien, minint 57-ąją Pasaulinę maldos už pašaukimus dieną, šiuos žodžius verta iš naujo prisiminti ir skirti visai Dievo tautai pasitelkiant Evangelijos ištrauką apie ypatingą patirtį, kurią Jėzus ir Petras išgyveno audringą naktį ant Tiberiados ežero (plg. Mt 14, 22–36).

Po minias sužavėjusio duonos padauginimo Jėzus liepia savo mokiniams lipti į valtį ir pirma jo vykti į kitą krantą, kol jis atleis žmones. Šis plaukimo per ežerą įvaizdis tam tikra prasme primena mūsų būties kelionę. Mūsų gyvenimo valtis palengva plaukia pirmyn vis neramiai ieškodama laimingos prielaukos, pasirengusi atlaikyti marių pavojus ir priimti galimybes, tačiau taip pat laukdama, kad vairininkas savo manevru galiausiai nukreips ją teisingu kursu. Tačiau kartais gali atsitikti taip, kad valtis nuklysta, leidžiasi apakinama iliuzijų, užuot vadovavusis į saugų uostą vedančiu švyturiu, arba susiduria su sunkumų, abejonių ir nuogąstavimų priešingu vėju.

Taip atsitinka ir mokinių širdyse: pašaukti sekti Nazareto Mokytoju, jie turi apsispręsti ir perplaukti į kitą krantą, drąsiai rinkdamiesi palikti savo saugumo garantus ir leisdamiesi paskui Viešpatį. Tai nėra ramus nuotykis: užaina naktis, pučia priešingas vėjas, valtį blaško bangos, o mokinius užvaldo baimė, kad nepavyks susidoroti su užduotimi ir atitikti didelių pašaukimo lūkesčių. Tačiau Evangelija mums sako, kad šios sunkios kelionės nuotykyje nesame vieni. Viešpats, kone priversdamas, kad naktį širdyse patekėtų aušra, per audringus vandenį ateina pas mokinius, kviečia Petrą ateiti pas jį per bangas, jį gelbėja, nes mato, kad tas skęsta, o galiausiai įlipa į valtį ir liepia vėjui nurimti.

Taigi pirmas pašaukimo žodis yra dėkingumas. Navigacija judant teisinga kryptimi nėra vien tik mūsų pastangoms patikėta užduotis, ji taip pat nepriklauso tik nuo mūsų pasirinktų maršrutų. Asmeninės pilnatvės ir gyvenimo planų įgyvendinimas nėra matematinis rezultatas po sprendimo, kurį padarėme kaip izoliuotas „aš“; priešingai, pirmiausia tai atliepas į pašaukimą, gaunamą iš Aukštybių. Būtent Viešpats nurodo krantą, į kurį turime leistis, o prieš tai mums suteikia drąsos įlipti į valtį. Kviesdamas jis taip pat tampa mūsų vairininku, kuris mus lydi, nurodo mums kryptį, saugo, kad neužplauktume ant neryžtingumo uolų, ir įgalina keliauti per audringus vandenį.

Kiekvienas pašaukimas kyla iš to meilingo žvilgsnio, kuriuo Viešpats ateina mūsų pasitikti, gal būtent tuo momentu, kai mūsų valtis patenka į audrą. Tai „ne tiek mūsų pasirinkimas, veikiau atliepas į nepelnytai dovanojamą Viešpaties pašaukimą“ (Laiškas kunigams, 2019 m. rugpjūčio 4 d.); todėl galėsime jį atrasti ir priimti, kai mūsų širdis atsivers dėkingumui ir išmoks atpažinti mūsų gyvenime praeinančią Dievą.

Kai mokiniai mato prie jų artėjančią vandeniu einančią Jėzų, iš pradžių pamano, jog tai šmėkla, ir išsigąsta. Bet Jėzus čia pat nuramina juos žodžiu, kuris visuomet turi lydėti mūsų gyvenimą ir mūsų pašaukimo kelionę: „Drąsos! Tai aš. Nebijokite!“ (Mt 14, 27). Būtent tai yra antrasis žodis, kurį noriu jums perduoti: drąsa.

Keliauti, augti, rinktis Viešpaties nurodomą kelią mums dažnai trukdo būtent šmėklos, klaidžiojančios mūsų širdyje. Kai esame šaukiami palikti saugų krantą ir rinktis gyvenimo būvį – tokį kaip santuoka, tarnaujamoji kunigystė ar pašvęstasis gyvenimas, – pirmoji reakcija dažnai būna „netikėjimo šmėkla“: neįmanoma, kad šis pašaukimas būtų skirtas man; ar iš tikrųjų tai teisingas kelias? Ar Viešpats iš tikrųjų to prašo iš manęs?

Pamažu mumyse išbujoja tie svarstymai, pasiteisinimai ir apskaičiavimai, dėl kurių prarandame polėkį, mus užvaldo sumaištis ir liekame paralyžiuoti krante, iš kurio turėtume išplaukti: nusprendžiame, jog apsirikome, kad negalėsime atitikti didelių reikalavimų, tiesiog pamatėme šmėklą, kurią reikia nuvyti šalin.

Viešpats žino, kad toks esminis gyvenimo pasirinkimas – kaip santuokos sudarymas ar ypatingas pasišventimas Jo tarnystei – reikalauja drąsos. Jam žinomi klausimai, abejonės ir sunkumai, mėtantys mūsų širdies valtį, todėl mus užtikrina: „Nebijok, esu su tavimi!“ Tikėjimas jo buvimu, tuo, kad jis ateina mūsų pasitikti ir mus lydi, netgi kai jūra audringa, išvaduoja mus nuo bodesio – akedijos, kurią jau turėjau progą apibūdinti kaip „saldų liūdesį“ (Laiškas kunigams, 2019 m. rugpjūčio 4 d.), tai yra vidinį nusivylimą, mus blokuojantį ir neleidžiantį skonėtis mūsų pašaukimo grožiu.

Laiške kunigams kalbėjau taip pat apie kančią, bet čia norėčiau šį žodį išversti kitaip ir susieti su nuovargiu. Kiekvienas pašaukimas reikalauja angažuotis. Viešpats mus šaukia, nes nori padaryti mus panašius į Petrą, gebančius „eiti vandens paviršiumi“ – paimti gyvenimą į savo rankas ir atiduoti jį Evangelijos tarnystei konkrečiu ir kasdieniu būdu, kurį Jis pats mums nurodo, būtent įvairiomis pasaulietiškojo, kunigiškojo arba pašvęstojo gyvenimo formomis. Tačiau esame panašūs į apaštalą: turime troškimą ir polėkį, bet drauge esame paženklinti silpnybės ir baimėmis.

Jeigu leisimės, kad mus prislėgtų mintys apie mūsų laukiančias pareigas arba iškilsiančius sunkumus – santuokiniame ar kunigiškajame gyvenime, – netrukus žvilgsnį nugręšime nuo Jėzaus ir mums panašiai kaip Petru iškils grėsmė nuskęsti. Priešingai, nepaisant mūsų silpnųjų ir vargingumo, tikėjimas leidžia mums eiti pasitikti prisikėlusio Viešpaties ir įveikti net audras. Jis iš tikrųjų ištiesia ranką, kai dėl nuovargio ar baimės mums kyla grėsmė paskęsti, suteikia būtiną polėkį išgyventi savo pašaukimą su džiaugsmu ir entuziazmu.

Jėzui įlipus į valtį, galiausiai vėjas liaujasi ir bangos nurimsta. Tai gražus įvaizdis, parodantis, kaip Viešpats veikia mūsų gyvenime ar istorijos sąmyšiuose, ypač tuomet, kai mus užklumpa audra: jis liepia priešingiems vėjams nurimti, o blogio galybės, baimės ir nusivylimo jėgos neturi mums galios.

Gyvenant konkrečiu pašaukimu, į kurį esame pašaukti, tie vėjai gali mus išsekinti. Galvoju apie tuos, kurie imasi svarbių pareigų piliečių visuomenėje, apie sutuoktinius – neatsitiktinai juos mėgstu vadinti „drąsiais“, o ypač apie tuos, kurie renkasi pašvęstąjį gyvenimą ar kunigystę. Žinau apie jūsų nuovargį, vienišumą, kuris kartais slegia širdį, gresiančią rutiną, pamažu gesinančią pašaukimo ugnį, netikrumo ir mūsų laikų nepastovumo našta, baimę dėl ateities. Drąsos, nebijokite! Jėzus yra šalia mūsų ir, jeigu pripažįstame jį vieninteliu gyvenimo Viešpačiu, jis tiesia mums ranką ir sugriebia, kad išgelbėtų.

O tuomet net tarp bangų mūsų gyvenimas atsiveria šlovinimui. Tai paskutinis su pašaukimu susijęs žodis, kuris taip pat yra kvietimas puoselėti Švenčiausiosios Marijos vidinę nuostatą: dėkinga dėl Dievo į ją nukreipto žvilgsnio, ji tikėjimu pavedė jam baimę ir susirūpinimą, drąsiai priėmė pašaukimą ir pavertė savo gyvenimą amžina Viešpaties šlovinimo giesme.

Brangieji, ypač minint šią Pasaulinę maldos už pašaukimus dieną, taip pat įprastinėje mūsų bendruomenių sielovados veikloje trokštu, kad Bažnyčia toliau eitų šiuo keliu tarnaudama pašaukimams, atverdama kiekvieno tikinčiojo širdyje erdvę, kad kiekvienas galėtų su dėkingumu atrasti jam Dievo skiriamą pašaukimą, rasti drąsos ištarti „taip“, tikėjimu nugalėti nuovargį, o galiausiai aukoti savo gyvenimą kaip šlovinimo giesmę Dievui, broliams ir visam pasauliui. Tegul Mergelė Marija mus lydi ir užtaria malda.

Roma, Šv. Jono bazilika Laterane,

2020 m. kovo 8 d., antrasis Gavėnios sekmadienis

Popiežius Pranciškus